

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Znjebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedžela Reminiscere.

Łut. 23, 39—43.

Kajke je to džiwne rosrěčžowanje tam na Golgatha! Džo křichžowani, tšjo mrějazy se šobu rěčza. A šchtož šo tam rěčzi, je žro a jadro najwážnišchich rěčžow čłowjekow hacž do tuteho dnja, a šchtož šo tam stawa, njeje nicžo druge, hacž historija šwěta w małym. Taj šchacharjei na křichžu staj šastupjerjei žyłego čłowjekstwa; tón na lěwizy nam njewěrjaznych psched woczi staja, tón na prawizy je šnamjo wěrjaznych, a šrijedža tón šnjesh wišy, tón šudnik nad woběmaj, nad wěrjaznymi a njewěrjaznymi. A jako tajki wón šwoje druge šłowo š křichžu dele rěčzi:

Šawěrnje, ja praju čži, dženkša budžesč ty šo mnu w paradisu.

1. Šchto je teho šnjesa šamohło, tak rěčžecž?

2. Šchto ma tuto jeho šłowo na šebi?

1. Wótcze, wodaj jim; pschetož woni njewjedža, šchto čžinja — tak běšche tón šnjesh se šwojim přemim šłowom ša šwojich njepšchecželow dobroproščenje čžinił. Njedyrbjalo tajke šłowo š tajkeho erta wšchitkich wutrobny trjechicž a jim pokasacž, na tajkim šlym pucžu šu! Ach, runje na wopaf, wicher rošhorjenja a hněwa šo šbėhny. Wšchšchi luda šanicžowachu jeho a džachu: „Druhim je wón pomhał, njeh šebi šam pomha, je-li šo wón je tón šhryštuš, tón wušwoleny Boži. Tež čži wojeřžy wotrocžy jeho hanjachu a džachu: „Šny-li ty tón židowski kral, dha pomhaj šam šebi.“ Ššamo w najwjetšchey bliskosčzi jedyn š teju šobu-

křichžowaneju šesufej jědojte šłowa do wucha wola. Kaž wjele pschicžiny wón tež ma, šam na šebje, na šamu šwoju čžwilu a na šwój bliski kónž myšlicž, wón šo tola wostajicž njemóže, šo š šhromadnemu hanjenju teho šnjesa šwoju šcherjepatku njehy pschinoschował. Šak móže tola čłowjek na mješy wěčžnosčze tak bjesbóžny byčž! Wěštu šmjercž a wěšte šatamanstwo psched woczomaj mēcž a tola tak čžinicž, jako byšchtej šmjercž a hela nicžo njehyłej — tak žalošnje! Š pokhilenej hłowu šesuf njemny na křichžu wišy; tak jeho dušcha čžerpi!

Dha šrijedža w tym čžertowski hanjenju hłóš jeho wucho trjechi, kotryž jemu hacž do najšnutštownišcheje dušche derje čžini. Je to tón drugi šobuškřichžowany šchachar. Ššwoju hłowu tak dalošo do přědka wobrocžiwšchi, šo wón nimo šesufoweho čžěla tamneho hanjerja widži, wón jemu pschiwola: „A ty šo tež psched Bohom njebojišch, kiž ty wšchaf w runny šatamanstwe šny?“ Wón jeho šwari: Čžzesč ty, se šmjercžu šo bėdžo, hrěch na hrěch kopicž? Je dha kóžda šchricžka bohobojošče w tebi wotemrjela? Je šama čžwila hórkeho křichžu na tebi podarmo? Ale š jeho šłowom tola tež lubosčž rěčzi, tak wulka, šo čžze wón teho towařšcha hrěcha a šchtrašy rad hišchče wumóž a psched nowym pschhřěščenjom šwarnowacž! — „A mój wšchaf šmój po prawym w tym šamym; pschetož namaj šo prawje dostawa, šchtož šmój se šwojimi škutkami ša-šlužiloj.“ Tón šchachar woboje pšina, wulkosčž šwojeje winy a prawdosčž šchtrašy. Žane šłowo šamolwjenja psches jeho ert njepšchindže; žana štoržba, jako by na njeho po-

ložene khostanje psche surowe bylo; se sczertliwoscju wón njeje, sčtož je so jemu dostało. „Tón pak nicžo njesdobneho njeje činił.“ Džiwny šud Boži na Golgatha! Žadny jeniczi hłóš so sa Šhrystuša blyšhecž njeda, czi wuczobnizy šu jeho wopuszczili, te žónske pod kchizom czišche płacža, tón lud ma nad ropotom a hanjenjom šwoje wješele — dha tutón schachar wótsje Jesuřowu njewinowatosč wusnawa. Mjes tym so šu wyschichi mješnizy to sa wošebje hluboku hanibu wupytali, so dyrbi Jesuř mjes dwěmaj mordarjomaj wumrjecž, dha dyrbi runje k jich najhlubšchej hanibje jedyn s tuteju šašudženeju njewinu teho Anjesa a njeprawdosč wyschichich mješnikow pschede wschitkim šwětom pschpowjedacž: „Tón pak nicžo njesdobneho njeje činił!“

A nětko šo stysknej woczi jeho bolosneho woblicža Jesuřej pschuwobrocžitej, na njeho šhladujo wón rjeknje: „Anježe, špomí na mnje, hdyž do šwojeho kralestwa pschińdžesč.“ S tym wón šwoje wulke krašne wusnacze psched kchizowanym Jesuřom wotpołoží; wón wupraji, so wón jeho sa teho mešiaša džerži, kotryž dyrbi Bože kralestwo postajicž; wón je pschewědcženy, so Jesuř, runjež k šmjerczi na kchizu šašudženy, tola njesańdže, so je jeho šmjercž jenož pschekhód, so wón šašo pschińdže a šo potom jako kral šwojeho kralestwa šjewi. A potom, potom dyrbi Jesuř s hnadu na njeho špomnicž! Kak je šebi tón schachar to wschitko myšlik, my prajicž njemóžemy. Hišcže wón žane počne jašne pošnacze Božeho jenicžkeho narodženeho Šsyna a jeho wumóžerškeho skutka njemějesche. Ale kak špodžiwne wulka je jeho wěra! W tym wokomiku, hdyž bu Jesuř tón najšazpjenišchi, wón w nim teho Anjesa widži, kotryž krašne doštanje a teho wulkeho Boha k czešczi pschinješe. Dha budžišche Jesuř tež prajicž mohł: cžěko a krej tebi to prajikoj nještej, ale mój Wótž w njebješach je czi to šjewił. A kak rjenje, so wón wot njeho nicžo nježada, hacž jenož: špomí na mnje! njesapomí mje! Jeho ruła je na drjewo poklecža pschibita, ale wotewrjena sa kóždy dar s wyšoka. Šeho šwonkne žiwjenje ke tónzej khwata, ale jeho šnutsšne žiwjenje wotzuczi a jemu cže šo picž po Jesuřu. Šsmjercž je jemu bliško, ale tež tón šeršhta žiwjenja je jemu bliško, kotryž šmjercž pschewinje a šwojim wěrjazym we wumrjecžu kónu žiwjenja dawa. S tutej šwojej ponižnej wěru tón schachar tež japoschtołow pschetrjechi; czi běchu šo nad kchizom pohóřchowali, ale wón jako šhubjeny šyn k šašudženemu škóštnikej khwata. Jedyn kchizowaný do teho drugeho wěri, to je woprawdže prawychčžinjaza wěra, kotraž na skutki njehlada, ale na njewidomny šwět šwoje dowěrjenje staja.

S wotkal tajke pschemějenje? Še šo to sa krotki cžaš tam na kchizu stało, so tutón prjedy hruby a škóštniwy cžłowjek šo wo šwoju dušchu staracž počza? Ščtó čžył prajicž, so je to žyle njemóžne? Ale hdyž wón wo Jesuřu šudži: tutón nicžo njesdobneho njeje činił, dha drje je wón jeho tola prjedy hižo šnał a wobkedžbowal. Wny rěčžimy wo Božej prjedyběžazej hnadže; wona je bjes dwěla tež na dušchi tuteho cžłowjeka hižo džěkala, so by ju w prawym cžašu ke Šhrystušej cžahnyła. Wón drje je tola hižo wjedzał, so jich wjele Jesuřa sa šlubjeneho mešiaša džeržesche. Wěšcže je wón wo nim, tutym pschecželu žlonikow a hrěšnikow, wjele blyšchal. A nětko šo stawa, so ma wón Jesuřa na jeho šmjertnym pucžu wot šudneje kšěže na nopowišcžo pschewodžecž. Dha štej šo jemu woczi sa džiwnu wyšokosč tuteho hanjeneho kchiznoscherja wotewritej. Wón je napošledt Jesuřowe dobroproščenje sa jeho mordarjom blyšchal. Dha jeho ta wěstosč pschemóže, so je tutón šudženy tón, kotrehož je Wóh s luteho šmiljenja do šwěta poškal a kotrehož dyrbjal židowski lud na rukomaj nošycž. Šola njeho drje je hišcže troscht a pomoz sa šacžijnjeneho cžłowjeka namakacž, kotryž šo se šwojej špowjedžu psched nim pokorja:

Anježe, špomí na mnje, njesacžišč mje, hdyž šo wschitko wobroczi a ty šo jako Anjes šjewišč.

Woprawdže, wyschiche kubla tež my wobšedžicž a dale my tež w najdlějšim žiwjenju pschińcž njemóžemy, hacž je tutón schachar sa krotke sčtundy pschichoł. W jednatej sčtundže powołany wón wschitlich w šeczej, ščestej a džewjatej sčtundže powołanych šahanibi a teho Anjesa šlowo wobtwjerdži: „Prěni budža pošledni, a pošledni budža prěni.“ Špožcž nam wschitkim tón šmilny Wóh, so tež my s tajkej ponižnej, a tola tak šylnej wěru se šwěta džemy, so tež my potom Jesuřa, našcheho Šbóžnika a šarěčžnika, sa šwój jeniczi troscht a šwoje jenicžke wukhowanje wošmjemy a k njemu šdychujemy: „Anježe, špomí na mnje — wšmi do njebješ tu kħudu dušchu, hdyž ty šam wschitko budžesč mi; hdy by tam ty mój njewostał, bych žiwjenja šej nježadał.“

2. Kajke wosšchemjenje a wješele dyrbjesche pod žalošnym bolosčemi kchiza tutón pokutny a wěrjazy schachar sa teho Anjesa bjež! Kajka radosč sa njeho, so šmédžišche wón na šwojim šmjertnym pucžu tutu šhubjenu wowzu na šwojej ramjeni wsacž a domoj nješcž! Někotre dny prjedy běšche wón, na šwoju šo pschibližowazu šmjercž na kchizu špominajo, prajil: „A ja, hdyž powyščeny budu wot semje, počahnu ja wschitlich k šebi“. Šow je tón prěni, kotrehož móžesche wón k šebi cžahnyčž. Šow je ta prěnja kłóška tamnych wulkich žnjow, kotrež dyrbjachu jemu psches wschitke lěštotetki na žylej šemi s wušywa jeho křwě narosčž. Ššwojej pschibitej ruzy njemóže wón temu schacharjej na hłowu položicž; ale šwoju s cžernjemi kónowanu hłowu wón jemu pschuwobroczi a na njeho hlada se šwojim wóčžkom, w kotrymž šo Bože wěcžne šmiljenje blyšcži.

„Šawěrnje, ja praju czi, dženska budžesč ty šo mnu w paradisu.“ Tuto šlubjenje Jesuřowe daloko proštwu schacharja pschetrjechi. Tón čžyšche hižom špokojom bjež, hdy by Jesuř jenož w dalokim pschichodže na njeho špomil, a běšche šo do teho podal, so šměje jeho dušcha prjedy hišcže wjele pschenjesč a pschecžerpicž. Tón Anjes pak jemu šlubi, so dyrbi jemu hišcže tón šamy džei jeho lóš padnyčž na wješele město. Dženska hišcže dyrbi šo dušcha tuteho cžłowjeka na měšcže po jeho pošlednim šdychnjenju s Jesuřom w paradisu hromadu namakacž. W paradisu! Tón Anjes čžyšche s tutym šlowom schacharja na šemški paradis, pschebnył prěnjeju cžłowjekow, dopomnicž. Šo bě to měštno hlubokeho, njemyleneho derjehicža, hdyž hišcže žana šrudoba a žana bolosč njeběšche. Tajke dyrbjesche šebi tón schachar tamne měštno myšlicž, s kotrymž Jesuř jeho troschtowasche. Kak radži bychmy my čžyli, so by to šlowo paradis bylo kaž wotewrene wotno, psches kotrež mohli my do kraja měra a wješela tamnu štronu rowa hladacž. Wny bychmy rad šhonili, sčto ma cžłowška dušcha tam wocžakacž, kak je wona dale živa, sčto a sčtó ju wobdawa, sčto wona widži. Wny wo tym nicžo njeshonimy. Šo pak šmemy jako wěste pschiwšacž, so, kaž w starym šemškim paradisu hišcže žadny hrěch w cžłowškej wutrobje njeběšche, so wón tak tež w njebješkim paradisu nikomu wjazy štrajchny njebudže. A kaž měšesche Wóh w šemškim paradisu s cžłowjekami wobkħad, tak budže tež w njebješkim šyla wjele tyšaz jandželow dušchu wobdawacž, a město wěcžneho njewidomneho Boha šo jej Jesuř Šhrystuš šjewi, praji wón tola: so mnu budžesč ty w paradisu.

Šyla wumóžerška hnada teho Anjesa je w tutym šlowje pschekrašnjena. Kaž je wón w žiwjenju někotremu wobčeženemu pschiwolał: „Budž štrošctny, mój šyno, tebi šu tvoje hrěchi wodate!“ tak wón hacž do kónza njepschestanje tym šbóžnosč dawacž, kotřž ju pytaja. Ššo kħowazemu šlónčžku runy, kotrež napošledt tež hišcže se šwojimi pruhami šemju pošlocža, tón Anjes cžłowške

džeczi troschtuje, wofschewja a wobsoža, hacž wón swoju głowu w šmjerczi njepohili. Wón je tón jeniczi Šbóžnik a pomocnik wschitkich šhudnych hrěšnikow. Rohož žyly šwět satorczi, temu Šhrystuš durje wotewri. Žadyn hrěch njeje psche wulki, wón móže šo woadacz, a žadyn hrěch njeje psche mały, wón dyrbi šo woadacz. Šdžež je našch hrěch krejčermjenty, dyrbi šo wón tola šněhběly ščinič. Wjazny, psches měru wjazny wón pschezo čžini, hacž my prošymy a rošymy, a to je sawěšče wěrnó a jara dostojne šłowo, šo Žesuf Šhrystuš je do šwěta pschischoł, hrěšnikow šbóžnych ščinič.

Šdžež šo nětko wo Šhrystušowej šmjerczi na ščizju přėduje, tam šo tež wo tutym šhudym wobhnadženym šchacharju přėduje. Wón dyrbi wschitkim, kotřiž šo ke ščizjej teho Šnjesa pscheproschujaja, prajicž, tak je psches jeho šmjercž pucž pschihotowany, na kotrymž móža šhubjeni hrěšničny t šbóžnosćzi pschicž. Šrudnje by bylo, hdy by nětkó prajil: šhubješchi hacž tón šchachař ja wěšče nješkim; je wón do paradisa šaschoł, dha budža tež ša mnje durje do njeho wotewrjene. Šchtóž šebi tak myšli, móže šo žalóšnje šjebacz. Šschindže našcha pošlednja nusa, šchtó wě, š kajfimi čžwilemi a štróželemi, potom je hižom derje, hdyž šmėmy jenož Šnjese wy hłóš šlyšecž: hiščeže dženska budžesč šo mnu w paradisu! Šacž budžemy jón šlyšecž? Tón drugi šchachař jón šlyšchař njeje, kaž bliski tež temu Šnjesej bėšche. Šromadže bėšchtaj wonaj na Golgatha horje šchloj, pschi ščizju pař šo jeju puczej džėlešchtaj. Bėšche ša towaršcha ščizj bójšta móg a bójšta mudrošč, ša njeho bėšche wón hlupošč a pohoršch. Tak je wón wumrjel hjes pošuty, hjes wěry, hjes žadanjaja ša njebjom, a jako jemu jeho šošče šlamachu, je wón na tamne město čžahnył, hdyž je wěčzne mjelčenje wo hnadže, wo šbóžnosćzi, wo měrye! To njeje došč, šrotke šnajomstwo š Žesufom mēcž a jeho potom wopuschčicž. Šich wjele š tych, kiž šu šchčeni a šu šwój šchčenišči šlub wobnowili, tak čžini a woni šhubjeni džėja.

Šak ty počehnjesh? budžesh ty pschiswšaty abo budžesh šačžijnjenty? — Šytaj jeno Žesufa, wschitko druhe njepomha!

Šamjeń.

M. w B.

Južny kščiž.

Šbóžničny, kotřiž w dalokich morjach ščizjuja, powjedaju hušto wo špodžiwnyh šacžucžu, šoždeho nadpadowazym, kiž šo pschi dalšchej jšbjje t pošodnju aquatorej abo runkej bliži a widži potom hwěšdy, kotrež wot mlodošče šem šnajje, pschezo hłubje dele špadowacz a šo ššoncžnje minycž, mjes-tym-šo žyly nowe hwěšdna pschėd woczomaj na njebo poštopujaja. Nicžo pucžowarja tak šylnje na nimo měry wulku šdalenošč jeho domišny njedopomina, kaž napohlad žyly noweho njebja. Tež šchtóž žančch hwěšdarškich wědomoščow nima, šchtóž wo hwěšdných šhartach nicžo njewě, šacžuwaja, šo wjazny w Europje njeje, hdyž žuse hwěšdna nad šobu widži, pschėde wschėm, hdyž južny ščizj, š jašnje šlyšchčazych hwěšdom tworjenty, na njebju šteji.

W móřškej šamocze poštrowišch hwěšdu kaž štareho pschėčzela, wot kotrehož bėšche dolho džėleny. Ša wobnylerjow južneje pošojzny našcheje šemje je hwěšdno ščizj čžafnik, po kotrymž šo woni škožujaja. We wschelafich poščafach ščizj runje abo nashilicže šteji, a šchtóž šebi špomjattuje, kajke mēšesche wón we wěštych hodžinach štejišchčžo, šamože po tym čžaf poščajicž. Čžasto šlyšchšich tam ludži prajicž: „Šolnóž je nimo, ščizj počžina šo nashileč!“

F.

S wobštajnej ščėrpliwosćzi po powołanju do bėdženja! —

Šebr. 12, 1—6.

Šłóš: Šdnyž, Šhryščeže, we šwėdomnju atd.

Šlej! wulka šwėdkow nuczi
Naš šyla do bitwy
A ščėrpliwosć nař wuczi,
Šo njebojašni my
Dže do bėdženja šruteho
Nad bychmy pošhwatali,
Kiž šasbėhujaja šo.

Wšcho brėmjo wotpožomy
A hrěch, kiž jima nař,
Šso t ščėrpliwosćzi škožmy,
Šdnyž njelubny je čžaf.
Kiž š wobčėžnosćzi wschelafej
Nař šhutnje nadpadujaja,
A wěru hajmy šej! —

Ach, pošladajmy šrucže
Na Šnjesa šrašnosćze,
Kiž wušwolil šej pucže
Še jere na šwėče!
Wón špočatt a šonž wěry je,
Do haniby pař džėšche,
Šu šnošty ščėrpliwje.

Šnjesh powuczi tak mily
Wšchėch, kotrychž lubo ma;
Še pschezo dobročiwny,
Tež hdyž nař pošhosta. —
Duž w ščėrpliwosćzi šhwatajmy
Na bėdženje, kiž šywa
Šam, doniž domach šmy! —

U.

Šłóž hrěcha a jeho mšda.

Wěrna pošdawišna je šańženeho čžafja.

(Šotrachowanje.)

Šasajtra rano šo po mēšče powjeshč wo žyršwinskih paduchštwje rošnježe. Šaduch bė š najwjetšchej njehańbicžiwosćzi a šhrobloščju šrantł, a bė jašne, šo bė šo wón na njeshkutk derje pschihotował. Šłóšniška ruka bė Šėtrowšku žyrkej wurubika. Wšchė šwječzene šudobja, Šožu šmartu, čžėžke šlēborne šwėčžniki, kotrež šoko wokoło wokołar debjachu, haj šamo šlotu bibliju, še šlotom wobbitu, wschė tele wězy bėchu šo šhubile. Šoži šaschč bė wotewrjenty a wušpóšdnjenty. Še špěšchnosćzi šlyška powjeshč wo šłóšniškim pschėštopujanju Šamburg pschėleczi. Šud šo na najhłubšcho rošhori, a pschiprawy t wušlēdženju paducha buchu hnydom pschiporucžene. Džeń pošdžišcho pař šo powjeshč wo hišchče žadławišchim njeshkutku powjedasche.

Šararja Šamjeniza, pošožneho, wote wschitkich šubowaneho duchowneho, bėchu rano morwego w jeho šožu namafali.

Šrajachu, šo šu jeho rubježničny ššonžowali. Šokelž pař na jeho čžėle žančch šnamjenjow morjenja njenamafachu, šhiba někotre male módrježny na jeho šchiji, dha šo na šudžaze powjedanje šedžbu njemėšesche. Ššamo, hdyž šo po pschėpytowanju jeho šawoštajenštwaja wjetšcha šuma šjenješ, jemu dowěrjena, njenamafa, na rubježne mordarštwjo njemyšlachju, ale mēnjachu, šo je njebocžiczi šjenješny t někajtemu dobremu škutkej našožil, kaž bėchu to daricželjo poščajili.

Sank, kotremuž běchu nanowe semrjecze po možnosći potajili, skónčnje sczerpnosć šhubiwšchi do nanoweje sparneje komory pschicžeri. Sako tam lubeho nana běleho swobletaneho we ložu wuhlada, pscheměnichu so róže na jeho lizomaj do bělych lilijow; hłuboko hnuty wón psched nim stejesche, ruku k czołu klóčo, kaž by so na něšto sabyte dopomnił, potom wot bolosće pschemoty psched cžětom dele padže:

„D“, wón žaloscjesche, „nětko wscho wěm! Dopominam so na njeho! Wón bě pschi tebi! Ležiš tu, kaž by spał, a spis ch dže tež, najlubšchi nano! Tola w tutym žiwjenju so twojej woczi wjazb njewocžinitej“, wón dale hłuboko hnuty rěčjesche, so jandželenych woczow lahodnje dótknuwšchi, „ně, to derje wjedžach, wonej stej sacžinijenej a so na mnje wjazb njewmějotatej, — Sudašch je jej twjerdže sacžinik!“

Pschitomni so džiwachu, so hólčez tak džiwnje rěčjesche, a myslachu šebi, so jenož myšlicžka, psches wulku wutrobinu ból roshorjeno, i njeho pomjeda, tola hólčez tež psched šudnistwom pschi tym wosta, so je Sudašch i krawnymi wloškami pola nana pobyl a jemu woczi sacžinik. Šdyž so jeho dwělujo nadrobne praschachu, kač je Sudašch k nanej pschichol, wón wotmolwi:

„Wěcže dže, so móže so se sadnymi durjemi psches moju komorku do nanoweje šhodžicž!“

„Kak dha to tu šlušcha?“ jeho pschetorhnychu.

„Aj, to so wě“, Sank wotmolwi, — „pschetož hdyž spizb we ložu ležach, běšche mi, kaž by jandžel k mojemu ložu stupiwšchi mje i cžicha wolał; a woczi teho dla wocžinuwšchi, widžach jeho psches stwu hieč, tola polny hrosy so pod pošleschczom šhowach, doniž sašo njewuřnych. Tola rano wozucžiwšchi běch na wscho sabyl.“

„Šchtó psches stwu stupasche?“ so dale praschachu. Šólčez pschi tym wosta, kaž bě prjedy prajil, so je to Sudašch byl, a dokelž njedowěrnje i hlomu šchafschu, Sank šwój wobras, i cžerwjenikom ryšowany, wuczahny a jón na blido položiwšchi wobkručejeche: „To wón je!“ — Tola ničto jemu doroshmicž njembžesche. Kaž i wěšta hólčez tež pschi šwojim wurjeku wosta, dha jón tola sa bajku mějachu, kajluž žiwe džecžaze myšle rad wutworja. Šdyž běchu fararjowe cžělo do kaschcža položili, a šyn pošledni krocž pscheyajnjene woblicžo koschesche, šchepasche wón: „Tele cžahi ženje njefabudu, tola tež pscheradnikowe woblicžo je hłuboko do mojeho pomjaska saryte — a pschi twojim kaschcžu, luby nano, lubju, so chzu pscheradnika pytač, hacž jeho namašam.“

„Džecžaza pschepjatosč“, pschitomni měnjachu. Kaschcž na to sacžinichu a cžělo i cžecžu pohrjebachu, kaž šebi dostojnosč semrjeteho a lubosč jeho wošadnych žadasche.

„Wscho prózowanie, zyrkwinskeho rubježnika wuřlědžicž, bě podarmo bylo, tola mějachu hišcže pschezo nadžiju, so šnadž kranjene wězy něhdže nadeńdu. Duž běchu jich wopřbanje wschěm wšchnosčam, a to niž jenož krajnym, ale tež wukrajnym, pošlali a ljubjachu kóždemu, kotryž by něšto wuřlědžil, so jemu to šame po jeho polnej hódnosći sarunaju. Hacž runje tajle lubjenje wjele tšaz k pytanju nawabi, dha tola ničzo na šwětko njepřchidže. Wěta so minychu a rubjene wězy wostachu šhubjene.“

Sank Kamjeniz bě šebi mjes tym, dokelž molowanie lubowasche, moleštwu sa šwoje powělanje wuřwolil. W tym tajku pilnosč a wustojnosč pokazowasche, so so na njeho najwjetšche nadžije stajachu. Sa šwoje wumjelštwu bě i žylej duschu a wutrobu žiwy. Na semrjecze šwojeho nana, psches kotrež bě so i nim nahle pschemějenje štafo, bě po šdacžu pomalu sabyl, i najmješšcha na nje ženje se žanym šlowečkom njepomni. Pschecželjo jeho njebocžicžkeho nana so prózowachu, jeho podpjeracž a wón mějesche sašo šwoje najwjetšche wješele nad tym, so jich wocžakanja dopjelni.

Najwjetšche požadanje jeho wutroby bě, šebi šwět wobhladač;

duž jeho radošč mala njebě, jako jemu akademija, na kotrež wón moleštwu wuknješche, pucžowanški štipendij na tři lěta wustaji. S tym so hišcže tež nadžija šjednocži, so šnadž něhdže w nělajkim kraju noscherja Sudašchoweje hlomy nadeńdže. Tcho dla wón, hdyžkuli pschidže, niž jenož wumjelšow a wobrasowe galerije, ale tež pschistawu, bursu a hoščerizy wopyta. Šdyž tež bě šbožowny, so bě wjele krajow wuhladał, dha tola žyle špofojom njebě, dokelž so jeho požadanje, mordarja šwojeho nana wuřlědžicž, njedopjelni. Sa tři lěta do šwojeje domowiny so wrócžiwšchi, šebi wón se šwojim moleštwom wulku šlawu dobywasche. Ludžo prajachu, so šu podobišny na jeho wobrasach po šdacžu žiwe a so sacžucža jeho wutroby wurajnje rěčja. Njedžiwajo tajšche šjawneje šwalby a pschidžnacža pač mlodeho Kamjeniza tola to tajne horjo klóčesche, so durbjesche nadžiju špuschcžicž, nanowejo mordarja prawemu šhostanju pschepodacž móž.

Šizom wobšomnacže lět bě so minylo, so běchu Šětrowštu žyrkej wurubili, a hišcže pschezo žaneho šlěda wo paduchu njemějachu. Duž so podawł i cžahom sabyl a na město rubjeneje nadoby so nowa, wjele dróžšcha, hacž bě stara byla, wobstara. Šenož něšto hišcže bě, sa cžimž wošadni horzo žadachu. Wě to woltařny wobras. Tuto džeło so mlodemu Kamjenizej pschepoda, a tón jo i tajkej lubosčju a šahorjenosčju pschedewša, kajšejž bě nadobna wěž hódna. Šdyž šebi na to myšlesche, kajki podawł se šwojich štamšnow by sa wobras wubral, šbudžowachu so w nim dopomnjeńki i jeho mlodych lět a tele dopomnjeńki běchu tak žiwe a móžne, so w nim ideju sa woltařny wobras wuřlědžicu. Šemu hlomy japoschtołow, kotrež bě jako džečžo molowal, psched duch štipichu, a pschi tym so jeho myšle na šwjatu Šožu wjecžet domjedžechu. Šo njedolhim rošmyšljenju so wón roššudži, šwjatu Šožu wjecžet molowacž. Kaž sa šwjatymi powostankami dawno šandženeho cžaha sa wobrasami, japoschtołow pschedstajazhmi, pytasche a namašawšchi je, šdasche so jemu kaž so je w džečžazhch lětach w duchu tutych mužow widžal. Šzim hłubšcho so wón do šona šwojeje mlodosče ponóři, cžim njedošpolnišcho so jemu wscho študowanie, wscho nawuřnjene wumjelštwu šdasche, a cžim kručžišcho so wón roššudži, jako muž dokonjecž, šchtož běšche jako džečžo i wocžkom ducha widžal. Duž wón barby pschihotowa a so i wješelej myšlu do džełla da.

(Pschichodnje dale).

Wschelake i bliska a i daloka.

— Sa pacžerške džečži porucžuje so jako rjany dar k pošlednjemu šelenemu šchwortkei „Kšchiz a kóna“ kaž tež „Šistorija cžerpijenja naškeho Šbóžnika“, wobej wot k. fararja em. Urbana wudatej. Wobej stej na ššasanje psches knjesow duchownych dostacž.

— Š Kulowa pschidže powjesč, so so w bližšchim cžahu šaložlany šamjeń k ewangelskej žyrkwi položil. Wschelake šabniki so tam najšterje w bliskosčji natwarja, tak so budže wobudleštwu rošč a tak tež licžba ewangelskich w Kulowje a wokolo Kulowa.

— 1. šaprleje w Šruskej nowy šchulski šaloń do mozy šupi. Wón pschinješe pošne pschemějenje dotalneho šchulškeho šarjadowanja. Na město šchulškich pschedštejčerstwow šupja šchulške šwjastki. Tež wošebite prawa rycžeršublow psches tak mjenowane rezeky, so n. psch. rycžeršubla jenož pschi twarach něšto sa šchulu pschinoschujaj, so šbėhny. Šchulške dawki so so runosčji tak derje na rycžeršubla kaž na wošady šame položaj.

— Šnjes šaral Šcholta i Šulkeho Šaržowa džežki pschichodnu njedželu šwoje pschedstajenske předowanie we Šulšich Šdžarach.

— Šnjes Šaubengeher, bywšchi měšcžanosta we Šojerezach, kotryž je 29 lět přenje měšcžanške šastojštwu we Šojerezach ššatawal, je 9. mēřza wumřel a so šchwortk we Šojerezach šhowal.